

45

K 7/M 45

120000868826

STIVAL

МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH

17-31 MARCH 2005

MUSIC

ROUSSE, BULGARIA

DAYS

INTERNATIONAL

РУСЕ 17-31 МАРТ 2005

MUNICIPALITY OF ROUSSE

MINISTRY OF CULTURE

K7/M45

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868826

448165

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

45. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“

Русе

17 – 31 март 2005

Песенна Вечер

КРАСИМИРА СТОЯНОВА

сопран

МАРИЯ ПРИНЦ

пиано

24.03 четвъртък 19 ч.

Пленарна зала

Решение за всеки ден

ПРОГРАМА

I.

Шарл Гуно
(1818-1893)

Ma belle rebelle
Venise
A une jeune fille
Serenade

Гаetano Доницети
(1797-1848)

La Sultana
Ah! rammenta o bella Irene
La mere et l'enfant

Джакомо Пуччини
(1858-1924)

Salve regina
Terra e mare
Storiella d'amore
Sole e amore

II.

Пьотр Илич Чайковски
(1840-1893)

Ни слова, о груз мой (оп. 6, 1869)
Хотел бы в единое слово ... (1875)
Колыбельная песня (оп.16, 1876)
То было раннею Весной (оп.38, 1878)
Снова как прежде, огин ... (оп. 73, 1893)

Сергей Рахманинов
(1873-1943)

Сон (оп.8, 1883)
Полюбила я печаль свою ... (оп.8, 1883)
Я жду тебя (оп.14, 1896)
Не пой, красавица ... (оп.4, 1892-93)
Весенние воды (оп.14, 1896)

Първата част на програмата е оригинално възложение на идеята да се представи песенното творчество на типично оперни композитори – по-малко познато и по-рядко звучащо на концертния подиум.

Четирите избрани песни на Шарл Гуно са много различни по характер. В „*Ma belle rebelle*” има паралели с барокови вокални произведения. „*Venise*” описва музикално неповторимия чар на Венеция, а равномерният акомпанимент в 6/8 зримо представя плискането на водата. Разказвателният тон на „*A une jeune fille*” е в контраст с лекотата и „арфовия” акомпанимент на „*Serenade*”.

Едната от трите песни на Гаetano Доницети, която е на френски език - „*La mere et l'enfant*”, разкрива трагичната участ на майка, моляща се за хляб на детето си, което накрая умира от глад. Другите две песни са истински разгърнати сцени и биха могли да бъдат и арии от оперните му творби.

През целия си живот Джакомо Пучини пише предимно произведения, свързани с театъра. Въпреки това, той оставя едно доста значително наследство от песни с клавирен акомпанимент, макар и по-неизвестни за оперната публика. Някои от тях („*Salve regina*”) са композирани по време на следването му в Миланската консерватория. „*Terra e mare*” е написана за *Albo Annuale d'Arti e Lettere* през 1902 г. и така кореспондира с плодотворните години на създаването на „*Бохеми*”, „*Тоска*” и „*Мадам Бъттерфлай*”. Предполагало се е, че песента „*Storiella d'amore*” е по авторски текст на Пучини, но в действителност той е създаден от Гисланцони. Забележителен е фактът, че композиторият използва елементи от песните в по-късните си оперни творби. Така например, част от „*Storiella d'amore*” (първото публикувано произведение от Пучини) е намерила отражение в III действие на операта „*Едгардо*”, а всеки почитател на операта ще открие в песента „*Sole e amore*” добре познати мотиви от операта „*Бохеми*”, написана 8 години по-късно (квартет от III действие).

Във втората част на програмата са включени някои от шедьоврите на руската романсова лирика.

„Поемността“, като принцип за развитие на лиричния тематизъм, се проявява особено ярко и в романсите на Пьотр Илич Чайковски, гравитирайки между полюсите на спокойната повествователност и патетичната експресия. Скръбно драматичният ранен романс „Ни слова, о друг мой...“ (текст: М. Хартман, превод: Плещеев) е монолог за самотата и отчаянието, отправящ проекции към по-късните му творби от този жанр. „Хотел бы в единное слово“ е близък стилистично до операта „Евгений Онегин“, „Колыбельная „ (текст: Майков) е сърдечно задушевна лирична картина в народен дух, а в „То было раннею весной“ (текст: Толстой) темата за пролетното обновление на пробуждащата се природа се слива с радостта от първата любов. Общата идея в цикъла романси оп. 73 е контрастът между мъката и радостта, младостта и старостта, щастието на взаимната любов и самотата. Последният от тях „Снова как прежде, один“ (текст Д. Ратхаус), изпълнен с трагизъм и страдание, е забележителен пример за постигнато единство в динамиката и развитието на малката лирико-поемна форма.

Най-ярките от шестте романа на Сергей Рахманинов оп. 8 (текст: Хайне, превод: Шевченко) са „Сон“ и „Полюбила я печаль свою“. Първият е лаконичен романс – афоризъм, израз на възторженото желание, пробудено от светли спомени.

„Полюбила я ...“ е в жанра на руско-украинската песен със социална заостреност и непрекъснато многопланово драматично напрежение. „Я жду тебя“ (текст: М. Давидов) въздейства като светла въздишка за страстна надежда, признание и любов. Тежките душевни преживявания на композитора раждат сложната двуплановост на образите в малката лирична трагедия „Не пой красавица“. Рахманиновата музика, пластично съединявайки лаконизма с тънко шлифования психологизъм, е напълно достойна за избрания Пушкинов

текст. „Весенние воды“ (текст: Ф. Тютчев) се възприема като финал на дванадесетте романса оп. 14, увенчаващ линиите на смелите надежди за съзидателно обновление и руската пейзажност. С впечатляващ концертно-симфоничен размах, пролетното пробуждане на природата се възлъщава като ярък национален и символичен масово-стихийен образ.

Красимира Стоянова е родена във Велико Търново. Завършва СМУ „Проф. В. Стоянов“ със специалност цигулка и АМТИ – Пловдив с пеене и цигулка. Дебютът ѝ в Софийската национална опера е през 1995 г. Яркото ѝ сценично присъствие и блестящо реализираните партии от опери на Моцарт, Росини, Халеви, Гомес са тласък за бързата ѝ международна кариера.

От 1998 г. Красимира Стоянова е една от примите на Виенска Щатсопера, където изпълнява голям репертоар от творби на Моцарт („Сватбата на Фигаро“, „Дон Жуан“), Бизе („Кармен“), Офенбах („Хофманови разкази“), Пучини („Турандот“, „Бохеми“), Леонкавало („Палячи“). През последния сезон 2003/2004 Красимира Стоянова с изключителен успех представя ролята на Алис Форд в новата продукция на „Фалстаф“ от Верди.

Интензивната ѝ международна кариера е свързана с най-реномираните оперни театри в света: Метрополитен, Национална опера – Хелзинки, Нова израелска опера, „Театро Колон“ – Буенос Айрес, Хамбургската държавна опера, Ковънт Гардън, оперите в Кьолн и Цюрих, Deutsche Oper и Konzerthaus – Берлин, Държавна опера – Мюнхен, Театро Регжио – Торино.

Името на Красимира Стоянова се свързва и с редица световни фестивали – Залцбург, Баден – Баден, Торино, Равена и др., където работи с диригенти от класата на Рикардо Мути, Мюнз - Вун Чунг, Кристоф Ешенбах, Маркус Крийг и др.

Репертоарът ѝ включва впечатляващ брой оперни и кантатно – ораториални творби от Верди – „Риголето“, „Травиата“, „Битката при Леняно“, „Фалстаф“, „Отело“; Моцарт – „Идоменей“, „Коронацията на Тит“, „Сватбата на Фигаро“, „Дон Жуан“; Пучини – „Бохеми“.

„Турангот“; Леонкавало – „Палячи“; Майербер – „Хугеноти“; Офенбах – „Хофманови разкази“; Бизе – „Кармен“; Доницети – „Ана Болейн“; Гомес – „Фоска“, „Гуарани“, Халеви – „Еврейката“; Бетовен – IX симфония; Брукнер – „Те Деум“; Росини и Дворжак – „Stabat Mater“.

Върхови нейни роли през изминалия сезон са и главната роля в „Ана Болейн“ с оперния оркестър на Ню Йорк в Карнеги Хол, „Те Деум“ от Брукнер във Виенската „Музикферайн“, „Stabat mater“ от Дворжак в Ню Йорк и Alte Oper във Франкфурт. „Трубадур“ (Леонора) във Вашингтон.

В началото на 2005 г. с успех преминаха спектаклите ѝ на „Турангот“ (Луу) – продукция на Франко Дзефирели, за които „Ню Йорк Таймс“ писа: *„Най-впечатляващото и най-блестящо изпълнение тази вечер е на талантиливото българско сопрано – Красимира Стоянова, в ролята на Луу. С изпълнението си тя засенчи американското сопрано Андреа Грубер, в ролята на принцеса Турангот“.*

В предстоящите ѝ планове влизат „Дон Жуан“ (Дона Анна) от Моцарт в Булбао и новата продукция на „Отело“ (Дездемона) от Верди в Барселона и Токио.

Мария Принц е родена в София, където започва първите си уроци по пиано при Бонка Недкова и проф. Мара Балсамова. Дъщеря е на големия български композитор и диригент Константин Илиев (1924 - 1988), който оказва силно влияние върху нейното изграждане. Завършва Висшето училище по музика „Ханс Айслер“ – Берлин през 1980 г. в класа на проф. Рудолф Дункел. Специализира при Йорг Демус във Виена (1981) и Ивон Лефевюр в Париж (1982). Педагогическата си дейност започва в Цюрих (1982), а от 1987 г. е преподавател в университета за музика във Виена. Изнася концерти в Германия, Австрия, Швейцария, Франция, Италия, Белгия, Япония, САЩ. Води майсторски класове в Залцбург, Япония, САЩ. От 1999 г. участва активно и в концертния живот на България с рецитали на фестивалите „Мартенски музикални дни“, „Pianissimo“, като солист на Софийска филхармония и др. През 2001 осъществява първото изпълнение в България на „Екзотични птици“ от Месиен със Софийска филхармония. Мария Принц се

изявява и като камерен изпълнител с инструменталисти от Виенската, Чикагската и Софийската филхармония.

Сред регистрираните от нея компактдискове се открояват сонатите за кларинет и пиано от Брамс с Алфред Принц и записите на ансамбъл „Принц - Ота“ за фирмата „Фонтек“, клавирните концерти от Хайдн и Моцарт и съвместният проект с Петко Радев за фирма „Гега Ню“.

„Мария Принц е зряла, завършена, виртуозна пианистка, с диференцирано, богато обогрено и дълбинно пипане на инструмента“.

В-к „Култура“, март 2002

Програмата подготви
Мария Дуканова

